

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **Ing. M.K.**, bytem ■■■, zastoupený Ing. Hanou Bezouškovou, daňovou poradkyní, se sídlem Jeronýmova 232, 460 07 Liberec 7, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **22. 7. 2014**, čj. **19251/14/5000-14102-709598**,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22. 7. 2014, čj. 19251/14/5000-14102-709598, s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného

[1] Shora označeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „finanční úřad“) ze dne 4. 12. 2013, čj. 1196724/13/2601-24801-507785, jímž byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 2011 ve výši 5.475 Kč.

[2] Žalovaný konstatoval, že finanční úřad neuznal žalobci daňové odpisy v celkové výši 35.340 Kč za rok 2011 ve vztahu k bytu č. 3 a bytu č. 4 v bytovém domě vlastněném žalobcem na adrese ■■■. Finanční úřad vycházel ze stanoviska správce nemovitostí společnosti ■■■ ze dne 21. 8. 2013, ze kterého vyplynulo, že předmětné byty nejsou od posledního nájmu z důvodu špatného technického stavu způsobilé k dalšímu užívání (byt č. ■■■ od 7. 8. 2010, byt č. ■■■ od 1. 9. 2009) a připravuje se jejich celková rekonstrukce, aniž by však bylo upřesněno, o jakou rekonstrukci by se mělo jednat, v které době by rekonstrukce měla probíhat, jaký je rozpočet plánované rekonstrukce.

Dané písemné podání tak nebylo možno osvědčit jako důkaz, na jehož základě by bylo možno prokázat, že předmětné bytové jednotky v roce 2011 sloužily k zajištění příjmů, tj. že celá nemovitost sloužila k zajištění příjmů zdanitelných ve zdaňovacím období 2011. Takovým důkazním prostředkem nejsou ani smlouvy o smlouvě budoucí o nájmu bytu, v nichž žalobce bez dalšího pouze tvrdí, že zprovozní a opraví byt č. ■■■ a byt č. ■■■, a to nejdéle do 31. 12. 2014, a tyto pak hodlá pronajmout, ba ani smlouvy o nájmu daných bytů, které neobsahují počátek nájmu nebo vybavení bytů, smlouvy nejsou smluvními stranami podepsané.

[3] Finanční úřad dále neuznal žalobci daňové odpisy za rok 2011 ve vztahu ke garáži na ulici U Soudu, p. č. 5089/2, Liberec, ve výši 1.190 Kč. Finanční úřad zjistil, že daná garáž nebyla z důvodu nevyhovujícího technického stavu (propadlá střecha) od roku 2009 pronajímána. Žalobce nepředložil žádné důkazní prostředky, jimiž by prokázal, že daná garáž sloužila k zajištění zdanitelných příjmů za zdaňovací období 2011.

[4] Žalovaný s odkazem na § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a § 24 odst. 2 písm. a) téhož zákona připustil, že výdaji jsou také odpisy hmotného majetku. Na základě § 26 odst. 5 cit. zákona však upozornil, že v případě poplatníkem uplatněných výdajů (odpisy hmotného majetku) se musí jednat o takové výdaje, které byly v daném zdaňovacím období vynaloženy k zajištění příjmů tohoto zdaňovacího období. V případě odpisů z garáže se nejednalo o výdaje, které byly vynaloženy k zajištění příjmů zdaňovacího období roku 2011, protože garáž nebyla a ani nemohla být v daném roce předmětem pronájmu. V případě pronájmu bytového domu se sedmi bytovými jednotkami byla pronajata pouze část této nemovitosti, a to pět bytových jednotek, přičemž dvě zbývající bytové jednotky nebylo možno z důvodu špatného technického stavu pronajmout. Vzhledem k tomu, že tyto bytové jednotky nesloužily v roce 2011 k zajištění příjmů, nebylo možno osvědčit žalobcem uplatněné odpisy předmětné nemovitosti v plné výši jako výdaje, které byly vynaloženy ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tedy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů zdaňovacího roku 2011. Žalovaný tak uzavřel, že finanční úřad žalobci oprávněně zvýšil základ daně z příjmů za zdaňovací období roku 2011 o odpisy garáže a o poměrnou část odpisů bytového domu, který nebyl v roce 2011 využit k pronájmu v plném rozsahu.

II. Žaloba

[5] Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, neboť má za to, že žalovaný zvýšil žalobci základ daně o část odpisů, které v rozporu se zákonem o daních z příjmů neuznal jako položku snižující základ daně.

[6] Žalobce předesílá, že zákon o daních z příjmů konstruuje výdaje jako právní pojem jen pro účely zdanění, a to jako soubor nejen výdajů reálných, ale i fiktivních (např. odpisy), které podnikatel fakticky nevynakládá a má pouze možnost si o ně snížit základ daně. Údaje v daňovém přiznání nerozlišují výdaje, které jsou na dosažení příjmů vynakládány soustavně a pravidelně a které byly vynaloženy jednorázově a již se neopakují (odpisy, leasing, opravy nemovitostí, odstupné apod.). Ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů vymezují výdaje, které lze jednoznačně logicky přiřadit k příslušným příjmům, pro něž tedy platí princip věcné shody. Zákon umožňuje a podporuje uplatnění výdajů, které přinesou nebo reálně mohou přinést současné nebo budoucí příjmy, anebo pomohou k tomu, aby byl udržen

tok příjmů již dosahovaných – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, čj. 1 Afs 71/2012 – 35, či ze dne 19. 2. 2009, čj. 1 Afs 132/2008 – 82 (veškerá v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz – pozn. soudu).

[7] S odkazem na § 24 a § 25 zákona o daních z příjmů žalobce zdůrazňuje, že pokud výdaj, u kterého je třeba určit, zda je daňově uznatelný, či nikoliv, není ve výčtech cit. ustanovení obsažen, nezbyvá než použít obecného vymezení. K § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů judikoval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 2. 10. 2012, sp. zn. II ÚS 438/2001, že výklad zákona je třeba provádět i v kontextu různých druhů společenských zájmů, je nutno při něm hledat cíl, proč takový zákon a v takovém znění byl přijat. Jestliže zákon o daních z příjmů umožňuje odečíst se od získaných příjmů z podnikání výdaje, tedy dovoluje zdanit pouze tu část finančního zisku, která výdaj na zajištění příjmu bere na zřetel, činí tak zjevně proto, aby podpořil podnikání a aby docházelo k obnovování hmotného majetku.

[8] Žalobce poukazuje na to, že odpisy majetku jsou nástrojem k vyjádření poklesu hodnoty tohoto majetku z hlediska fyzického a morálního opotřebení, jsou součástí výdajů, a tak přímo ovlivňují výsledek hospodaření a jsou také způsobem vytváření disponibilních finančních zdrojů. Odpisování hmotného majetku pro účely daně z příjmů je přesně dáno zákonem o dani z příjmů, a to bez ohledu na skutečné opotřebování majetku.

III. Vyjádření žalovaného

[9] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a související spisový materiál.

[10] Žalovaný souhlasí s názorem žalobce, že výdaje jsou v § 24 zákona o daních z příjmů rozděleny na ty faktické, které lze uplatnit pouze, pokud je lze podřadit pod definici v odst. 1 cit. ustanovení, a ty, které za ně označuje zákon v odst. 2 téhož ustanovení. V § 24 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů jsou za výdaje dle § 24 odst. 1 téhož zákona označeny také odpisy hmotného majetku uplatněné podle § 26 až § 33 zákona o daních z příjmů. V rámci daňové kontroly bylo zjištěno, že v období roku 2011 nebyla pronajímána odepisovaná garáž a v bytovém domě, který žalobce odepisoval v plné výši, nebyly dvě bytové jednotky pronajaty z důvodu nevyhovujícího technického stavu. Žalobce tedy jednal v rozporu s § 28 odst. 6 zákona o daních z příjmů, neboť nezohlednil, že část pronajímaných objektů v daném zdaňovacím období nesloužila k zajištění zdanitelného příjmu a do výdajů zahrnul celou výši odpisů nikoli jejich poměrnou část.

[11] Co se týče rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, čj. 1 Afs 132/2008 – 82 a ze dne 7. 11. 2012, čj. 1 Afs 71/2012 – 35, tyto nejsou podle žalovaného pro věc relevantní, neboť v těchto případech nešlo o uplatňování výdajů podle § 24 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů.

IV. Jednání před soudem

[12] Při jednání soudu, které se uskutečnilo v nepřítomnosti žalovaného, jenž se z jednání omluvil, zástupkyně žalobce znovu odkázala na správnost odpisů hmotného majetku jako

výdajů ve spojení s byt jen očekávanými příjmy. Předmětné dvě nemovitosti ve vlastnictví žalobce, ohledně nichž nebyly uznány odpisy v plné výši, byly výhradně předtím i potom používány k pronájmu. Žalobce tam nikdy nebydlel, ani bydlet nehodlal. Realitní kancelář našla nájemce, ale při nastěhování nájemníka došlo k vytopení nemovitosti, v důsledku čehož některé byty nebyly ve stavu, kdyby se daly bez opravy užívat k pronájmu. Žalobce čekal, až bude mít na opravu finance, aby je mohl pronajímat. Nemovitost byla evidována jako jeden majetek, nebyla rozdělena na jednotlivé bytové jednotky a nikdy nebyla užívána k jinému účelu. Ustanovení § 28 odst. 6 zákona o daních z příjmů takovou situaci neřeší, o krácení odpisu hovoří pouze pro případ, že část majetku je užívána k jinému účelu.

V. Obsah správního spisu

[13] Dne 8. 4. 2013 protokolem o ústním jednání byla u žalobce zahájena kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2011.

[14] Při ústním jednání ze dne 21. 6. 2013 bylo mj. konstatováno, že v bytovém domě na adrese Masarykova 697, Liberec, jehož vlastníkem je žalobce, je sedm bytových jednotek, ale v roce 2011 nebyly bytové jednotky č. ■■■ a č. ■■■ celý rok pronajaty, stejně jako nebyla pronajata garáž v ulici ■■■. V této souvislosti byl žalobce vyzván, aby předložil důkazní prostředky prokazující uplatnění výdajů souvisejících s příjmy z nájmu podle § 9 zákona o daních z příjmů.

[15] Žalobce předložil vyjádření společnosti ■■■, správce nemovitostí, ze dne 21. 8. 2013, ze kterého vyplynulo, že předmětné byty nejsou od posledního nájmu z důvodu špatného technického stavu způsobilé k dalšímu užívání a připravuje se jejich celková rekonstrukce. Žalobce dále předložil dvě smlouvy o smlouvě budoucí uzavřené na byt č. ■■■ ze dne 5. 12. 2011 s ■■■ a č. 4 ze dne 8. 12. 2011 s ■■■. V obou těchto smlouvách je uvedeno, že budoucí pronajímatel opraví tyto byty nejdéle do 31. 12. 2014. Ke každé z těchto smluv byla přiložena o smlouvy o nájmu bytu, ovšem bez uvedeného data uzavření smlouvy a bez podpisu účastníků smlouvy.

[16] Ve svědecké výpovědi ■■■ uvedl, že smlouvu o smlouvě budoucí na byt č. ■■■ v nemovitosti vlastněné žalobcem podepsal; byt však neviděl, slyšel, že není vhodný k bydlení; další smlouvy a dodatky v souvislosti s nájmem podepsány nebyly.

[17] Dne 22. 11. 2013 byl žalobce seznámen s výsledky daňové kontroly projednáním zprávy o daňové kontrole daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011. Žalobce byl seznámen se zjištěním finančního úřadu, a to, že byty v bytovém domě ■■■, nejsou pronajímány – konkrétně byt č. ■■■ není pronajímán od 7. 8. 2010, byt č. ■■■ není pronajímán od 1. 9. 2009. Garáž na p. č. ■■■ v ulici ■■■, není pronajímána z důvodu špatného technického stavu od roku 2009. Z písemností předložených v průběhu kontroly a z provedeného místního šetření dne 21. 5. 2013 nebylo zjištěno provádění oprav těchto nemovitostí. Podle finančního úřadu tak žalobce neoprávněně uplatnil odpisy hmotného majetku, který v roce 2011 nesloužil k zajištění zdanitelných příjmů, a to v celkové výši 36.530 Kč.

[18] Dodatečným platebním výměrem ze dne 4. 12. 2013 finanční úřad doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 ve výši 5.475 Kč.

VI. Právní posouzení

[19] Podáním žaloby bylo před krajským soudem zahájeno řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu a z hlediska námitek žalobce; byl přitom vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[20] Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů platí, že „výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.“ Z tohoto ustanovení vyplývá, že za výdaje snižující daňový základ poplatníka lze uznat takové výdaje, které poplatník: 1) skutečně vynaložil, 2) vynaložil v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů, 3) vynaložil v daném zdaňovacím období, 4) o nichž tak stanoví zákon. Zákonným požadavkem, jenž musí výdaj (náklad) splnit, aby byl daňově uznatelným, je tedy mj. jeho faktické vynaložení daňovým subjektem, a to za účelem dosažení, zajištění či udržení příjmů, které v důsledku podléhají zdanění. Zákon tedy jasně umožňuje a podporuje uplatnění výdajů (nákladů), které přinesou nebo reálně mohou přinést, ať už současné nebo budoucí příjmy anebo pomohou k tomu, aby byl udržen tok příjmů již dosahovaných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. 1 Afs 132/2008 - 82).

[21] Z ustanovení § 24 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů vyplývá, že je třeba za výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů považovat odpisy hmotného majetku. Uplatnění odpisů jako daňových výdajů (nákladů) znamená, že výdaj skutečně vynaložený v určitém zdaňovacím období za určité zákonem stanovené majetkové hodnoty poplatník uplatňuje rozloženě v čase po částech ve více po sobě následujících zdaňovacích obdobích a nemůže jej uplatnit jednorázově v roce, v němž byl vynaložen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. 5 Afs 95/2006 - 80, č. 1225/2007 Sb. NSS).

[22] V dané věci je nesporné, že žalobce je vlastníkem bytového domu se sedmi bytovými jednotkami, přičemž v roce 2011 nebyly pronajaty dvě bytové jednotky. Ačkoliv žalobce uplatnil odpisy z celého bytového domu, tj. ze všech sedmi bytů, zdanitelné příjmy mu plynuly jen z pronájmu 5 bytů. Z definice daňových výdajů obsažené v § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů vyplývá, že v případě, že hmotný majetek je jen zčásti užíván k získávání zdanitelných příjmů, lze výdaje – tedy i odpisy – vytvářet jen v té části, v níž je k získávání zdanitelných příjmů používán. Tento princip daňové symetrie je konkretizován z hlediska odpisování hmotného majetku v § 28 odst. 6 věta první zákona o daních z příjmů, podle kterého *při odpisování hmotného majetku, který je pouze zčásti používán k zajištění zdanitelného příjmu, se do výdajů k zajištění zdanitelného příjmu zahrnuje poměrná část odpisů*. Jako daňově účinné výdaje lze uplatnit pouze výdaje věcně a časově přílehlé k daňově účinným příjmům. Tato zásada platí i z hlediska odpisování hmotného majetku, takže při odpisování majetku, který je používán k zajištění zdanitelného příjmu pouze zčásti, se

do výdajů k zajištění zdanitelných příjmů, tedy do daňových výdajů, zahrnuje pouze poměrná část odpisů.

[23] Žalobce poukazuje na to, že je možné uplatnit výdaje, které přinesou nebo reálně mohou přinést současné nebo budoucí příjmy, anebo pomohou k tomu, aby byl udržen tok příjmů již dosahovaných. Odkazuje přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, čj. 1 Afs 71/2012 - 35, a ze dne 19. 2. 2009, čj. 1 Afs 132/2008 - 82. První případ na nyní souzenou věc vůbec nedopadá, neboť skutečnost vztahu výdajů na dosažení pozdějších příjmů v dané věci nebyla soudem vůbec osvědčena, když nebyly prokázány rozhodné skutkové okolnosti (nebyl prokázán konkrétní smluvní vztah, na základě kterého mělo dojít k stěžovatelem uplatňovaným výdajům).

[24] V případě rozsudku čj. 1 Afs 132/2008 - 82 již Nejvyšší správní soud připustil existenci daňových výdajů, které mají souvislost s byť i jen očekávanými příjmy. V rovině tehdy souzené věci – hrazení úroků na dluh, jež má později generovat profit – Nejvyšší správní soud vyjádřil, že „z § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů nelze dovodit, že vynaložené výdaje se vždy musí reálně projevit v příjmech daňového poplatníka, tzn., že mezi výdaji a příjmy nutně existuje vztah jakési přímé úměry. Smysl tohoto ustanovení však zjevně spočívá v tom, že se musí jednat o výdaje za tímto účelem vynaložené. Jen výdaje, které jsou s to přinést daňovému subjektu zdanitelné příjmy nebo mu zajistit tok příjmů již stávajících, mohou být zohledněny pro daňové účely. Proto také ustanovení § 23 odst. 1 stejného zákona při vymezení základu daně hovoří o respektování „věcné a časové souvislosti“ příjmů a výdajů v daném zdaňovacím období ... Podstatné je, že mezi výdaji (náklady) a očekávanými příjmy tak musí existovat přímý a bezprostřední vztah (nutně však již nikoliv přímá úměra), v opačném případě se pojmově nemůže jednat o výdaje vynaložené na dosažení, udržení či zajištění příjmů. Zmíněná bezprostřední souvislost znamená, že bez vynaložení uvedených nákladů by podnikatel očekávané příjmy vůbec nezískal či ani neměl možnost získat. Nutno je tedy vždy zvážit, zda faktický výdaj buď přinese příjem (zisk), nebo jej do budoucna zajistí nebo alespoň napomůže již dosažené příjmy dřívější činností daňovému subjektu udržet. V souzené věci se však nejedná o reálně vynakládané prostředky, daňové odpisy jsou fiktivní daňové výdaje (náklady) na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, jsou především nástrojem snížení základu daně z příjmů. V případě nájmu z nemovitých věcí a bytů jsou základem daně příjmy snížené o výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení (§ 9 odst. 1 a 3 zákona o daních z příjmů). Věcná a časová souvislost mezi příjmy a výdaji v případě nájmu bytů je tak dána pro jedno zdaňovací období. Vyžaduje-li § 28 odst. 6 věta první zákona o daních z příjmů v případě odpisů, aby odpisy hmotného majetku reflektovaly tu část majetku, která generuje zdanitelné příjmy, pak lze odpisy provádět jen v dané poměrné části.

[25] V této souvislosti je nepřiléhavý i odkaz žalobce na nález Ústavního soudu ze dne 2. 10. 2012, sp. zn. II ÚS 438/2001, který za daňově uznatelný výdaj uznal odpisy dialyzační jednotky, poskytované zdravotnímu zařízení zdarma, když daňově uznatelnými příjmy byly příjmy ze spotřebního materiálu nezbytného k provozování těchto jednotek. Odpisy dialyzačních jednotek (hmotného investičního materiálu) tak sloužily k zajištění příjmů stěžovatelky. Otázkou krácení odpisů ve smyslu § 28 odst. 6 zákona o daních z příjmů se Ústavní soud vůbec nezabýval.

[26] S ohledem na právní závěry přijaté v tomto rozsudku soud žalobu jako nedůvodnou zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s

VII. Náklady řízení

[27] O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého platí, *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, přesto mu požadovanou náhradu hotových nákladů ve výši 300 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), soud nepřiznal a vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

[28] K nemožnosti přiznat žalovanému správnímu orgán paušální náhradu hotových nákladů se již vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 7. 1. 2015, čj. 1 Afs 225/2014 - 31, kde se uvádí: *„Žalovaný požadoval paušální náhradu nákladů ve výši 300 Kč v souvislosti s jedním úkonem právní služby, spočívajícím v písemném vyjádření ke kasační stížnosti podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dovodil, že má nárok na paušální náhradu nákladů na základě § 36 odst. 1 s. ř. s. a nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13. K návrhu žalovaného Nejvyšší správní soud konstatuje, že rovnost účastníků řízení podle § 36 odst. 1 s. ř. s. není nikterak narušena, pokud žalovanému správnímu orgánu není v soudním řízení správním, ve kterém měl plný úspěch, přiznána paušální náhrada nákladů řízení. Ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, ‘[z]ákladu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.‘ A contrario z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníkovi řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2014, čj. 4 As 220/2014 - 20). Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní posuzované věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, čj. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, ‘(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součástí povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, čj. 6 A 90/96 - 23).‘ Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen*

advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, že zastoupen není.“ Stejný názor byl vysloven např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2014, čj. 4 As 220/2014 - 20.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 9. prosince 2015

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu